

El Teatre

En realitat, aquesta crònica es absolutament supèrflua. Es clar que el tema del nostre teatre ofereix sempre caïres de gran interès, i que, a manca d'actuacions que ressenyar, podem anar escantint els diversos aspectes d'aquest tema per a no deixar buit aquest lloc.

De tots aquests caïres, el que ofereix un major interès és sens dubte la deserció del nostre públic de les sales d'espectacles, els empresaris de les quals, amb una heroïcitat extraordinària, s'arrisquen encara a la contractació d'algunes companyies.

La nostra gent no va al teatre. La certesa d'aquesta afirmació no l'atenua pas el fet de què el nostre teatre d'istiu s'omplí de gom a gom per Corpus i Sant Pere. Aquesta escepció no passa d'ésser una manifestació desgraciada del nostre ruralisme. Els dies de festa major anem al teatre d'una manera mecànica, sense cap preocupació per l'art ni per la seva eficàcia. I tant se'ns en dóna que sigui un artista de cartel com un anònim, puix que no posem cap interès en el diàleg ni ens interessa per a res l'obra teatral, car ens basta poder formar part de la gran exhibició col·lectiva, suprema aspiració d'aquells dies. Són dies de precepte, dies de passeig i de teatre, dies de refresc i de sortir a la nit, i la nostra bona menestralia acut en massa a tots els llocs, fins al teatre, amb aquella inconsciència i bona fe que tant caracteritza l'esperit infantil dels pobles.

No fa gaire, en una conversa entre bons amics de l'Associació de la Premsa, es va suscitar aquest tema de la inassistència del nostre públic al teatre. Creien aquests amics que podria influir força la propaganda tenaç de tots aquells que escriuen de coses de teatre, en el sentit de què el públic compregués el què significa l'art teatral, i aprenugués de fruir en les representacions de drames i comèdies. Que no fós possible aquella exclamació estúpida, que hom ha d'escoltar tot sovint, de la gent que no vol anar a veure drames perquè ja n'hi ha prou per les cases.

No direm que no sigui possible d'assolir aquest resultat. La premsa té una gran força de prosselitisme i pot influir notablement en el sentit que es proposi. Però si acceptem aquesta conclusió és que partim ja d'un principi concret, és a dir, creurem que la deserció del públic no obeeix a altra causa que a la seva vel·leïtat. I això, francament, no gosariem afirmar-ho d'una manera rotunda.

Es lamentable l'ambient de fredor amb què s'acull l'actuació de les companyies còmico-dramàtiques, però hem de convenir que no sempre val la pena d'anar-les a veure. Les de teatre castellà, que són la majoria de les què passen per les nostres taules, tenen uns repertoris dolentíssims. Per cada obra que representen amb una mica de substància artística, en serveixen una dotzena d'una banalitat atuïdora. Caldrà dir, per a demostrar-ho, que el nom de Muñoz Seca és el que posen gairebé totes en el primer rang?

I voleu dir-nos si hi ha res de més discordat, de més repulsiu que aquest gènere de l'astracan, del qual aquell autor és el pontífex màxim? Ens ha fet pena moltes vegades veure com artistes de qualitats rellevants esmerçaven les seves facultats en les

patotxades d'aquell gènere, pervertint-se ells, pervertint el públic i pervertint l'art teatral, que ha de tenir sempre, per damunt de tot, una valor humaníssima.

Passen també algunes companyies catalanes. Si fèiem un balanç teatral de la temporada passada, només podriem senyalar l'actuació efímera de dues o tres companyies, que han passat passejant una obra cadascuna de més o menys éxit. Ja hem dit oportunament el judici que ens han suggerit aquestes obres. Aquestes actuacions es ressenten sempre, però, del seu caràcter de *bolos*, que per a res influeixen en el nostre teatre.

Així, doncs, podriem arribar a establir un cercle viciós. El públic no va al teatre perquè les obres i els artistes ofereixen més aviat un estimul contrari, o és que els autors i els artistes, en la lluita per a l'atracció del públic, degeneren fins al cultiu de gèneres sense solvència artística?

Sia com sia, el cert és que el teatre, en el nostre poble, viu en lamentable decadència. Del nostre record mateix, ací s'havien fet temporades ben llargues de teatre, que no serien, segurament, una ruïna econòmica. En canvi, ara les companyies no fan més que actuacions fugacíssimes.

Es clar que, en definitiva, el teatre tornarà a ésser esponeros i puixant. En el teatre català mateix apunten noves valors que poden conquerir-li jornades glorioses. El teatre, l'art d'una major transcendència social, no pot morir, perquè té les rels enfondides en el solc profund de llargues centúries. Quan reneixi a la nova esponerositat, però, serà una vergonya per a la nostra generació l'haver viscut apartada i hostil a un art que té, per damunt del cinema, l'emoció profunda de la paraula viva.

A. MARTI BAIGES

La Música

La clausura del V Curs de l'Associació de Concerts, celebrada amb el Concert del dia 11 de Juny en el Teatre Fortuny, adquirí tot el caràcter d'una gran solemnitat. Basti dir que estigué a càrrec de la Banda Municipal de Barcelona, aquesta agrupació musical, la història de la qual és brillantíssima, i que sota la direcció del mestre Lamothe ha assolit una perfecció insuperable.

Realment, era ben fundat el desig que sentien els homes dirigents de l'Associació de fer venir a la nostra ciutat la Banda Municipal de Barcelona. Escoltar un concert d'aquesta agrupació és un plaer intensíssim, d'aquells que ja no s'obliden. Tal es la perfecció, la cura que posa en les seves execussions, i tal és la grandiositat dels efectes que aconsegueix.

La primera part del programa l'omplien *Els Mestres cantaires de Nuremberg* (obertura) de Wagner i *la Mort i transfiguració* de Strauss. Són pàgines immortals d'aquells genis nòrdics, que imposen per llur concepció profunda, per llur força i vigor, pels dolls